

Moj put u Vukovar

Rano ujutro pred našom školom, autobusi čekaju svoje učenike, svoje vrijedne putnike. Škripa autobusnih kočnica razbuđivala je i najuspavanje među nama. Krenuli smo, već je prošlo pet sati. Neki učenici su zaspali u autobusu unatoč buci koja ih je okruživala.

Ja nisam spavala, uzbuđenje i pokoja kap nesigurnosti u meni se sakupljala sve do samoga grada Vukovara, sve do najjačeg grada heroja.

Došli smo u taj herojski grad, ponos Hrvatske, ponos Lijepe Naše. Oba dana puno smo hodali, puno toga obišli.

U meni se sakupilo puno emocija; tuge, zadovoljstva i požrtvovnosti nije nedostajalo. Nije bilo nimalo lako gledati sve te ruševine, gledati svaki prolaz, sve te heroje koji su se žrtvovali za nas i koji su pokazali svoju hrabrost i odlučnost u nakani za boljim životom, za boljim mjestom.

Teško je bilo razgledavati bolnicu, uči u Spomen dom Ovčaru, gledati sve te spomenike dignute za mučenike i ubijene ondje, teško je bilo slušati sva ta predavanja i ispovijesti svih tih ljudi, spašenih ljudi, ljudi koji su sve to prošli, koji su sve to preživjeli.

Kratki filmovi o neprijateljskim osvajanjima, o bitkama, filmovi o ljudima kojih više nema, najtužniji su filmovi koje sam ikada gledala.

Cijela je ekskurzija prožeta bolnom istinom, tugom, ali isto tako i zadovoljstvom zbog oslobođenja Lijepe Naše, hrabre naše Hrvatske.

Hvala svim herojima, hvala svim žrtvama i napokon; hvala Hrvatskoj.

Klara Krnić, 8b